

A HEGYEK ÉNEKE

FEHÉR KÁLMÁN

Kabir Chowdhury-nak, aki megismertetett Shamsur Rahmannel, aki volt olyan merész költő, hogy megírta My native land riding away an absurd camel című versét. Bőriönbe került, mert a Koránban nincs abszurd teve. Csak hit és tévedés. Kabir nagyon szépen játszott a szitáron. Ott és tőle hallottam először a hegyek énekét. Elmondása szerint ő csak amatőr, a barátja az a művész, annak dallamát hallgatom. A szitár hangját, amiben benne van Azsia, az örök, Azsia, ami legközelebb van a mindenséghez, embereivel, hitével és énekével.

Megyek tovább, megyek tovább,
Fölöttem az ég, fölöttem az ég,
Fölérek-e hozzá, érinthetem-é?
Mit nekem a föld, a mező, a zöld,
Fölvillan egy napsugár,
Villog, hogy embert, állatot
Ébresszen álmából,
Ezzel kezdődik mindaz, amit
Mindenki Istene ad,
Mára, holnapra és utoljára.
De én megyek tovább, megyek tovább,
Föl, föl az ég felé,
Megyek tovább, úgy, ahogy a Nap,
Ami ha fölkel, én is vele vagyok,

Én is vele vagyok.
Nincs ott fájdalom, csak halál.
Megyek tovább, megyek tovább.
Elérem-e, elérem-e, Én,
A hegyek koszorúját?
Én vagyok, én vagyok, aki
Menni akar, menni tovább, oda, ahol
Felvillan a fény, a napsugár.
Megyek tovább, megyek tovább.
Milyen élet, milyen halál?
Ahol én vagyok, ott a napsugár!
Mit kérek én? Mért kérnék én?
Megyek tovább, megyek tovább,
A csillagok felé, oda, ahol
Fény villan és napsugár
Át- meg átjár.
Megyek tovább, oda,
Ahol a végtelen
Oda, ahol azt nem látom,
Csak a fényt, mit nekem a
Földi lét, mit nekem a földi lét?
Az eső, a hó, mind csak ragaszkodó,
Elfolyó, megnyugvó,
Akár az ember, aki tesz-vesz
Hiába, semmit sem visz magával.
Megyek tovább, megyek tovább . . .
És ha már itt vagyok,
Fölöttem senki sem takar,
A Nap-isten lábánál én vagyok
Ott ahová ember sohasem ért,
Én vagyok, én vagyok,
Önmagam áldozata én vagyok!
És most jön a víz, a tenger,
A folyó, a szörnyű, az elfolyó,
Az elvesző, az eltűnő.
Megyek tovább, megyek tovább . . .
Oda, ahol a virág még mindig
Virág. Virág. Virág. Virág.